

Arrest

**nr. 345 821 van 28 april 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 7 juli 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 8 augustus 2025 met referentienummer 130800.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 23 maart 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 22 maart 2018 een eerste aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn Nederlandse oom.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 17 september 2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verzoeker diende op 18 december 2018 een tweede aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, opnieuw in functie van zijn Nederlandse oom.

De gemachtigde nam op 14 juni 2019 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 28 oktober 2019 met nummer 228 050 werd deze bijlage 20 vernietigd.

De gemachtigde nam op 16 april 2020 een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het hiertegen ingestelde beroep werd door de Raad verworpen bij arrest van 19 oktober 2020 met nummer 242 421.

Verzoeker diende op 17 november 2020 een derde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, opnieuw in functie van zijn Nederlandse oom.

De gemachtigde nam op 17 mei 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verzoeker diende op 9 juli 2021 een vierde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, opnieuw in functie van zijn Nederlandse oom.

De gemachtigde nam op 7 januari 2022 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze bijlage 20 werd vernietigd bij arrest van 12 mei 2022 met nr. 272 635.

Op 3 januari 2023 diende verzoeker een vijfde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, opnieuw in functie van zijn Nederlandse oom.

Op 23 februari 2023 werd de wettelijke samenwoning tussen verzoeker en de huidige referentiepersoon, zijn Belgische partner, geregistreerd.

Op 7 juni 2023 nam de gemachtigde een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het hiertegen ingestelde beroep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 296 294 van 26 oktober 2023.

Op 7 juni 2023 nam de gemachtigde eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies). Het hiertegen ingestelde beroep werd door de Raad eveneens verworpen bij arrest nr. 296 294 van 26 oktober 2023.

Verzoeker diende op 23 februari 2024 een zesde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, dit maal in functie van zijn Belgische wettelijke partner.

Op 19 augustus 2024 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het hiertegen ingestelde beroep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 318 989 van 19 december 2024.

Verzoeker dient op 29 januari 2025 voor de zevende keer een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, opnieuw in functie van zijn Belgische wettelijke partner.

Op 7 juli 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 9 juli 2025. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.01.2025 werd ingediend door:

Naam: E. B.

Voorna(a)m(en): M.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn wettelijk geregistreerde partner D. N. (RR. (...)) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Om toepassing te kunnen maken van art. 40ter, dient betrokkene vooreerst aan de binnenkomstvoorwaarden te voldoen overeenkomstig art. 3, eerste lid, 9° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Het feit dat betrokkene gezinslid is van een Belg doet geen afbreuk aan dit wetsartikel (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016). Er mag dus geen geldig inreisverbod zijn. Voor zover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een zodanige afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod.

Mijnheer is van het recht tot binnenkomst ontzegd, gezien hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod genomen op 07.06.2023 met een duurtijd van 3 jaar. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat het inreisverbod werd gerespecteerd, noch kan blijken dat de opheffing van het inreisverbod werd bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 of in overeenstemming met art. 44decies van de wet van 15.12.1980. De termijn van het inreisverbod begint pas te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van België en bij uitbreiding Schengen heeft verlaten (arrest Ouhrami, hof van Justitie D-225/16 van 26.07.2017). Nergens uit het dossier blijkt dat mijnheer effectief het Schengen grondgebied op enig ogenblik heeft verlaten.

Er moet ook worden geduid dat het Hof van Justitie (cf. HvJ 8 mei 2018, C-82/16, arrest K.A.) reeds expliciet aangaf dat "Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, met name de artikelen 5 en 11 ervan, (...) aldus moet worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden". Het Hof heeft evenwel ook gesteld dat artikel 20 van het VMEU "zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een dergelijke aanvraag niet in aanmerking wordt genomen op die enkele grond, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatsgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokkene Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd."

Het bestaan en het nog steeds rechtsgeldig zijn van het inreisverbod staat vast. Betrokkene heeft daarmee geen recht op binnenkomst in België overeenkomstig artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15.12.1980.

Er rest de toetsing of het in deze aangewezen is een afgeleid verblijfsrecht toe te staan of niet.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een relatie is aangegaan met de Belgische D. N. Dit geeft hem echter niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en de partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn partner niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Uit het administratief dossier blijkt dat voor het eerst sprake is over een relatie met mevrouw Damman in de herfst van 2022, het inreisverbod is pas nadien gevolgd. Echter, op het moment dat de relatie werd aangeknoopt, had betrokkene reeds bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen en had betrokkene zijn vierde aanvraag gezinshereniging (met zijn oom) lopen en werd er op 03.01.2023 opnieuw een aanvraag ingediend in functie van zijn oom K. S. (RR. (...)). Deze werd op 07.06.2023 opnieuw geweigerd met een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten; het inreisverbod werd op diezelfde dag genomen. Betrokkene diende er zich dus van bewust te zijn, dat op het moment dat hij een relatie uitbouwde met de

Belgische en een verklaring tot wettelijke samenwoning aflegde, hij geen recht tot binnenkomst had in België en dat dit een regulier gezinsleven, gezamenlijk met mevrouw in België, in de weg zou kunnen staan. Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd betreffende mevrouw een bewijs van bestaansmiddelen uit tewerkstelling en uit een zelfstandige activiteit voorgelegd. Mevrouw werkt als verpleegkundige bij het OCMW van Oostrozebeke en dit al 12 jaar. Mevrouw is recent een zelfstandige activiteit in bijberoep gestart. Mevrouw is overeenkomstig de gegevens van het rijksregister nooit eerder getrouwd geweest of een wettelijk partnerschap aangegaan. Zij heeft ook geen kinderen. Mevrouw heeft zelf een eigendom waar ze momenteel woonachtig is. Gezien het geheel aan deze elementen is het redelijk te stellen dat mevrouw over voldoende capaciteiten (mentaal en of fysiek) beschikt om zelfstandig en onafhankelijk van betrokkene te leven in België. Als geboren en getogen Belgische is het redelijk te stellen dat zij een netwerk van vrienden en familie heeft, die haar goed omringen. Dat blijkt ook uit de getuigenissen die werden voorgelegd ter staving van de duurzame relatie. Een afgeleid verblijfsrecht voor mijnheer is aldus niet van toepassing.

Er moet opgemerkt worden dat de vorige aanvraag gezinshereniging omwille van dezelfde reden, namelijk het geldende inreisverbod, geweigerd werd met een beslissing dd. 19.08.2024. Betrokkene werd dus door middel van de weigeringsbeslissing van 19.08.2024 op de hoogte gesteld dat hij geen recht tot binnenkomst had en dat daarom de afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten aanzien van betrokkene beoordeeld diende te worden. Betrokkene voegt bij huidige aanvraag echter geen enkele elementen toe die zouden kunnen rechtvaardigen eventueel andersluidend te oordelen. Hij legt louter de vereiste stukken voor zoals voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het kwam betrokkene toe nieuwe elementen voor te leggen in het kader van de beoordeling van de afhankelijkheidsrelatie.

De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt voorts enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en zijn partner. De impact van de scheiding wordt als beperkt ingeschat, omdat er geen zodanige afhankelijkheid van de referentiepersoon ten aanzien van betrokkene bestaat. Het heeft niet tot gevolg dat het hem definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met zijn partner te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor een bepaalde tijd het Belgische grondgebied dient te verlaten. Voor zover betrokkene en zijn partner dit zouden willen, kan betrokkene haar alsnog op een latere datum, na het verstrijken of de opheffing van het inreisverbod, komen vergezellen. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon verkiezen wel degelijk een gemeenschappelijk gezinsleven te willen leiden, terwijl het strikt genomen niet hoeft gezien er van een zodanige afhankelijkheid geen sprake is, kunnen zij natuurlijk ook elders dit gezinsleven verder zetten. Nergens uit de aanvraag of het administratief dossier blijken er hinderpalen te zijn, die een mogelijks gezinsleven in het buitenland in de weg zouden staan. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het land bevindt.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkenes partner ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst is en hij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 9° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

In dit verband moet worden benadrukt dat het niet ter discussie staat dat betrokkene is onderworpen aan een inreisverbod, en artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat "het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt aan de vreemdeling die is onderworpen aan een inreisverbod";

Volgt dat het feit het voorwerp uit te maken van een inreisverbod dat noch ingetrokken noch opgeschort is en dat een verbod tot binnenkomst in het Rijk en de Schengenzone inhoudt, de aanwezigheid van betrokkene op het Schengengrondgebied en het verkrijgen van een verblijfsrecht a fortiori niet mogelijk is.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Een afgeleid verblijfsrecht, ondanks het inreisverbod, is hier niet van toepassing. Deze vaststelling en het feit dat het betekende inreisverbod nog steeds geldig is, rechtvaardigt deze weigeringsbeslissing. Betrokkene dient gevolg te geven aan het inreisverbod, waarvan de termijn nog steeds lopende is.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden voor het bekomen van verblijfsrecht op basis van gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het motiveringsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“2.1.1.

Dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat verzoekers aanvraag tot gezinshereniging conform artikel 40ter Vw. geweigerd dient te worden aangezien hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van 3 jaar.

Naast de voorwaarden van artikel 40ter Vw., zou verzoeker immers ook moeten voldoen aan de binnenkomstvoorwaarden van artikel 3, eerste lid, 9° Vw.

Voor zover er een geldig inreisverbod zou bestaan, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, zou de aanvraag alsnog in aanmerking kunnen genomen worden voor zover er sprake zou zijn van een afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager.

Dit zou in casu niet het geval zijn, aangezien verzoekers gezinsleven met de referentiepersoon zou ontstaan zijn op het moment dat er reeds bevelen om het grondgebied te verlaten waren uitgevaardigd tegen verzoeker en dit een regulier gezinsleven in de weg zou kunnen staan.

De referentiepersoon zou aan het werk zijn, zou zelfstandig in haar levensonderhoud kunnen voorzien, over een eigen woning beschikken en een netwerk van vrienden en familie hebben.

Uit niets zou dan ook blijken dat de verplichting voor verzoeker om het grondgebied te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen, zijn partner zou verplichten om verzoeker te vergezellen en dus het grondgebied van de Unie te verlaten.

2.1.2.

Dat het inreisverbod zijn oorsprong vindt in de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Deze richtlijn heeft als doel om “op basis van gemeenschappelijke normen een doeltreffend verwijderings- en terugkeerbeleid te ontwikkelen, zodat mensen op een humane manier, met volledige eerbiediging van hun grondrechten en waardigheid, teruggezonden kunnen worden.”

Het inreisverbod wordt er gedefinieerd als “een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit” (artikel 3, 6°).

Overeenkomstig de Terugkeerrichtlijn moeten de lidstaten aan elke persoon die geen enkele wettelijke reden heeft om op het grondgebied van een lidstaat te verblijven, kenbaar maken dat deze het grondgebied moet

verlaten (artikel 6), hem aanzetten om zich vrijwillig te voegen naar deze beslissing, overgaan tot diens gedwongen terugkeer indien dit noodzakelijk is (artikel 8) en hem verbieden er terug te keren en er te verblijven gedurende een periode die geval per geval wordt bepaald indien deze geen gevolg heeft gegeven aan de verplichting om terug te keren (artikel 11).

Artikel 5 van de terugkeerrichtlijn verplicht de lidstaten om rekening te houden met het hoger belang van het kind, het familieleven en de gezondheidstoestand van de vreemdeling wanneer zij de richtlijn toepassen.

De terugkeerrichtlijn (artikel 11.3) voorziet dat de lidstaten de mogelijkheid tot het opheffen of opschorten van een inreisverbod onderzoeken, wanneer een onderdaan van een derde land kan aantonen dat hij het land heeft verlaten geheel in overeenstemming met een terugkeerbesluit. De lidstaten kunnen er eveneens van afzien om een inreisverbod op te leggen en zij kunnen dit opheffen of opschorten: — in speciale gevallen, voor humanitaire redenen; — in speciale gevallen of in bepaalde categorieën, voor andere redenen.

De terugkeerrichtlijn werd omgezet door de wet van 19 januari 2012. De artikelen 74/10 tot 74/19 van deze titel hernemen voor een groot deel de maatregelen van de bovenvermelde terugkeerrichtlijn. Voor wat specifiek het opheffen van het inreisverbod betreft, voorziet artikel 74/12, § 1 Vw. dat de minister of zijn afgevaardigde het inreisverbod kan opheffen of opschorten voor humanitaire redenen.

De onderdaan van een derde land moet zijn gemotiveerde aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. De memorie van toelichting van de wet van 19 januari 2012 verduidelijkt dat één van die humanitaire redenen de gezinshereniging met een Belg kan zijn (Voorstel van wet ter wijziging van de wet van 15 december 1980 over de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State, Parl. Doc., Kamer, 2011-2012, n° 53-1825/1, pp. 21-22).

De verplichting om een aanvraag tot opheffing van een inreisverbod in te dienen vanuit het buitenland, spruit evenwel niet voort uit de Terugkeerrichtlijn.

Bijgevolg dient de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden, beschouwd te worden als een impliciete aanvraag om de opheffing van het inreisverbod.

De eis gesteld aan een familielid van een Belg die voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging om zich naar het buitenland te begeven om de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen, is dus in werkelijkheid puur formeel.

Deze verplichting om de opheffing van het inreisverbod vanuit het buitenland te vragen, houdt in casu echter een gedwongen scheiding van het gezin gedurende meerdere maanden in.

Het familielid van een Belg verplichten om het grond gebied te verlaten om de opheffing van het inreisverbod te vragen die hem automatisch zal worden toegekend als hij de voorwaarden voor gezinshereniging vervult, is geenszins redelijk en evenredig en vormt een overdreven formalisme en dus een buitenmaatse hindernis voor zijn recht om een daadwerkelijk familie leven te leiden.

De overheid moet erover waken om een juist evenwicht te bereiken tussen het recht van het individu om familiebanden te kunnen onderhouden en het algemeen belang dat erin bestaat om de toegang en het verblijf van vreemdelingen op het nationaal grondgebied te controleren. Een scheiding van meerdere maanden opleggen aan leden van een gezin om louter formele redenen doorstaat het evenredigheidsonderzoek niet en is manifest onredelijk.

Dat de bestreden beslissing, door de aanvraag gezinshereniging van verzoeker af te wijzen louter en alleen omwille van een bestaand inreisverbod, dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM (zie infra), het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.3.

Dat artikel 40ter Vw. het volgende bepaalt :

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie”.

Artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) heeft betrekking op het burgerschap van de Unie (met inbegrip van de rechten en plichten verbonden aan deze hoedanigheid).

Reeds in het arrest Ruiz Zambrano heeft het Hof van Justitie een uitlegging gegeven over de toepassing van het voormelde artikel 20 van het VWEU.

Het Hof zette in zijn rechtspraak uiteen dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden ontzegd.

Het betreft dus een afgeleid verblijfsrecht dat in zeer bijzondere situaties voortvloeit uit artikel 20 van het VWEU (HvJ 8 mei 2018 (Grote Kamer), C-82/16, K.A. e.a., ptn. 51 en 52; HvJ 10 mei 2017, C-133/15, Chavez-Vilchez e.a., pt. 63; HvJ 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, ptn. 43 en 44).

Daarbij heeft het Hof aangegeven dat het weliswaar een zaak is van de lidstaten om te bepalen hoe zij gestalte geven aan het afgeleide verblijfsrecht dat in de zeer bijzondere situaties krachtens artikel 20 van het VWEU aan de derdelander moet toekomen, maar dat dit gegeven niet wegneemt dat deze procedurevoorschriften geen afbreuk mogen doen aan de nuttige werking van het voormelde artikel 20 (HvJ 8 mei 2018 (Grote Kamer), C-82/16, K.A. e.a., pt. 54; HvJ 10 mei 2017, C-133/15, Chavez-Vilchez e.a., pt. 76).

Uit de relevante parlementaire voorbereidingen blijkt dat de Belgische wetgever met artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet (dat in wezen niet verschilt van het artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje Vw.) specifiek gevolg heeft gegeven aan de rechtspraak van het Hof (o.m. in het arrest Ruiz Zambrano) inzake het afgeleid verblijfsrecht dat in bijzondere gevallen ontleend kan worden aan artikel 20 van het VWEU (zie Parl.St. Kamer, 2010- 2011, nrs. 53443/17 en 53-443/18; zie in deze zin ook GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.59.6).

Bijgevolg bestaat er, zowel met betrekking tot artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet als met betrekking tot het inreisverbod waarop de bestreden weigeringsbeslissing steunt, een Unierechtelijk aanknopingspunt.

Aangezien de lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87), dient het voormelde artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet te worden uitgelegd in het licht van artikel 20 van het VWEU.

Daarbij moet ook de relevante rechtspraak van het Hof, die een eenvormige uitlegging geeft aan artikel 20 van het VWEU, in acht genomen worden. De nationale rechter moet immers, als gevolg van de in artikel 4, lid 3, van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU) neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening houden met de uniforme interpretatie die het Hof reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht.

De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift, zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, pt. 21) (zie RvV, nr. 251.317 dd. 22 maart 2021).

Volgens het Hof van Justitie verzet artikel 20 VWEU zich aldus tegen de praktijk van een lidstaat, waarbij deze een aanvraag gezinshereniging van een derdelands familielid van een eigen onderdaan, die nooit zijn

recht op vrij verkeer uitgeoefend heeft, niet in aanmerking neemt om de enige reden dat t.a.v. de derdelander een inreisverbod uitgevaardigd werd (HvJ, K.A. e.a. t. Belgische Staat van 8 mei 2018, nr. C-82/16) :

“57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, *Ouhrami*, C 225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.”

Hieruit blijkt duidelijk dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de gemachtigde aan een vreemdeling die een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet kan weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander middels een geldend inreisverbod de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden.

2.1.4.

Dat verweerder bijgevolg grondig diende te onderzoeken of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en zijn Belgische partner.

Verweerder heeft zich in de bestreden beslissing evenwel beperkt tot het vermelden dat het louter bestaan van een gezinsband niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan het gezinslid een afgeleid recht van verblijf toe te kennen en verzoekers partner zelfstandig kan leven.

In casu zou niet blijken dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding die de afgifte van een verblijfsrecht aan verzoeker zou rechtvaardigen.

Dat verweerder dan ook geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker en zijn partner op dit ogenblik een fertiliteitstraject doorlopen teneinde hun kinderwens in vervulling te laten gaan.

Dat het dan ook absoluut noodzakelijk is dat verzoeker in België verblijft om aan dit traject te kunnen deelnemen! Dat er dan ook wel degelijk sprake is van een afhankelijkheidsrelatie, aangezien verzoekers partner niet zwanger kan raken indien verzoeker niet aanwezig is tijdens dit traject.

Dat er dan ook wel degelijk sprake is van een afhankelijkheidsrelatie die de afgifte van een verblijfsrecht aan verzoeker zou rechtvaardigen.

Dat verweerder verder ook geenszins onderzocht heeft of verzoeker en zijn partner hun relatie op een andere manier ‘gestalte’ kunnen geven door het onderhouden van een lange afstandsrelatie en gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen.

Noch heeft verweerder onderzocht of verzoekers partner verzoeker effectief kan gaan bezoeken in Marokko, verzoeker daadwerkelijk een verzoek tot opheffing of opschorting van het inreisverbod kan indienen op de Belgische ambassade, enz.

Dat verweerder dan ook geenszins het dossier van verzoeker op een grondige wijze onderzocht heeft en zich dan ook beperkt heeft tot loutere stijlformules om de bestreden beslissing te motiveren.

Nergens blijkt dat ook daadwerkelijk werd overgegaan tot een ernstige afweging wat de verwijdering van verzoeker voor zijn partner zou teweegbrengen.

Dat de bestreden beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd is en een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de

beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing .

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te

verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, “De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet”, T.V.V.R. 1993, 67).

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

2.1.5.

Dat de bestreden beslissing poneert dat nergens uit het dossier zou blijken dat er een afhankelijkheidsrelatie zou bestaan tussen verzoeker en zijn Belgische partner die de toekenning van een verblijfsrecht aan hem zou rechtvaardigen.

Echter werd aan verzoeker evenwel nooit gevraagd om stukken of documenten voor te leggen aan de hand waarvan deze afhankelijkheidsrelatie kan worden getoetst.

Ook in de bijlage 19ter van verzoeker werd nergens vermeld dat verzoeker (nog) bewijzen diende voor te leggen van een mogelijke bestaande afhankelijkheidsrelatie tussen hemzelf en zijn partner, zodat verweerder geenszins kan oordelen dat er in casu geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie zou bestaan wanneer aan verzoeker nooit gevraagd dergelijke bewijzen voor te leggen welke deze relatie zouden kunnen aantonen.

Dat verweerder dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze is tewerk gegaan en hij verzoeker diende uit te nodigen om eventuele bewijzen van een mogelijke afhankelijkheidsrelatie voor te leggen, aangezien dit relevant was bij de beoordeling van het dossier van verzoeker.

Door nooit aan verzoeker mee te delen dat hij dergelijke stukken diende te voor te leggen, heeft verweerder dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, nu hij geenszins op een correcte manier tot een feitenvinding kon overgaan bij gebrek aan documenten.

Dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een analoge zaak bij arrest dd. 21 september 2023 (nr. 294 495) geoordeeld heeft dat :

“Verzoekster heeft op 18.10.2022 een aanvraag ingediend op grond van artikel 40ter Vw. in functie van haar Belgische echtgenoot.

Gezien er eerder een inreisverbod van 6 jaar werd opgelegd aan verzoekster, is verweerder nagegaan of er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en haar echtgenoot dat haar een verblijfsrecht moet worden toegestaan.

Verzoekster haalt aan dat ze nooit gevraagd werd om stukken of documenten voor te leggen op grond waarvan deze afhankelijkheidsrelatie kon worden getoetst, ook niet aan de hand van de bijlage 19ter.

(...) In casu moet dus worden vastgesteld dat verzoekster niet gevraagd werd om documenten bij te brengen die de vereiste afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar Belgische echtgenoot zouden kunnen aantonen. Aangezien het bewijs van een zogenaamde K.A. afhankelijkheidsrelatie in geval van een inreisverbod niet voortvloeit uit wettelijke bepalingen, maar uit rechtspraak van het Hof van Justitie, staat het niet vast of verzoekster wist of diende te weten dat zij hierover stukken moest neerleggen gezien er een inreisverbod werd getroffen tav haar. Het kwam aan het bestuur toe om, indien zij dergelijke bewijzen wenste, dit duidelijk aan te geven in de bijlage 19ter of op een andere manier. Dit lijkt niet gebeurd te zijn, noch in de bijlage 19ter, noch op een later tijdstip, waardoor de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid.

Er kan bezwaarlijk aanvaard worden dat verweerder aan zijn zorgvuldigheidsplicht voldaan heeft als hij steunt op een administratief dossier waarin zich geen stukken kunnen bevinden die de vermelde afhankelijkheidsverhouding aantonen, aangezien verzoekster niet gevraagd werd deze over te maken.

Van een aanvrager kan geacht worden dat hij de wet kent, maar kan niet zomaar verwacht worden dat hij bekend is met de K.A.-rechtspraak van het Hof van Justitie”.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THUIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Bovendien wordt door verweerder geen enkele motivering gegeven waarom verzoeker nooit verzocht werd voorgenoemde stukken over te maken, terwijl verweerder claimt wel een onderzoek gedaan te hebben naar het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie, doch zonder aan verzoeker de mogelijkheid te bieden dienaangaande documenten en/of informatie mee te delen om dit onderzoek correct en grondig te laten verlopen.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van het zorgvuldigheidsbeginsel en dient vernietigd te worden.”

3.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 22 van de Grondwet.

Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“2.2.1.

Dat, ten gevolge van de aan verzoekers betekende beslissing, verzoeker niet in België kan verblijven en hij hierdoor van zijn Belgische partner wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.2.2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker en zijn partner hebben al lange tijd een relatie, vormen effectief een gezin en volgen trans een fertiliteitstraject, zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker een gezinsleven in België heeft.

2.2.3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoeker heeft een wettelijk partnerschap afgesloten met een Belgische dame, met wie hij effectief samenwoont en met wie hij een duurzame levensgemeenschap wenst op te bouwen en in een fertiliteitstraject zit.

Dat verweerder bovendien geen enkel afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het gezinsleven van verzoeker en de band met zijn partner en hieromtrent zelfs geen enkele motivering heeft gegeven.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn partner teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.2.4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissingen het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat

verzoeker (en hierdoor ook zijn partner) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden."

3.3 Gelet op hun onderlinge samenhang, worden de middelen samen behandeld.

Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert de schending aan van het vertrouwensbeginsel doch zet niet uiteen op welke wijze dit beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden. In zoverre zijn de middelen dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert, met verwijzing naar de artikelen 3, eerste lid, 9° en 40ter van de Vreemdelingenwet, dat aan verzoeker geen recht op verblijf van meer dan drie maanden kan worden toegekend omdat hij niet aan de vereiste binnenkomstvoorwaarden voldoet. Immers mag er geen geldig inreisverbod op verzoeker rusten, hetgeen in casu wel degelijk het geval is. Verweerder stelt daarnaast vast dat er geen zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en de referentiepersoon bestaat dat aan verzoeker een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het evenredigheidsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de aangehaalde elementen en de beoordeling van die elementen door verweerder. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad echter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (cf. RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel

geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

In casu heeft verzoeker op 29 januari 2025 een gezinsherenigingsaanvraag ingediend in functie van zijn Belgische wettelijke partner en dit in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen; [...]”

Artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt; [...]”

Verweerder bemerkt dat, om toepassing te kunnen maken van het recht op gezinshereniging vervat in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, verzoeker eerst aan de binnenkomstvoorwaarden vervat in artikel 3 van de Vreemdelingenwet moet voldoen. Artikel 3, 9° van de Vreemdelingenwet luidt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

9° wanneer hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;”

Het staat niet ter discussie dat verzoeker op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod waarvan de geldigheidsduur nog niet is verstreken. Zoals duidelijk blijkt uit arrest C-225/16 (Ouhrami) van 26 juli 2017 van het Europees Hof van Justitie gaat de duurtijd van het inreisverbod pas in na het vertrek van het grondgebied van de lidstaten. Verweerder stelt vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker het inreisverbod van 7 juni 2023 heeft gerespecteerd, noch blijkt dat de opheffing van dit inreisverbod werd bekomen. Dit wordt niet betwist.

Verzoeker meent echter dat de bestreden beslissing door zijn aanvraag gezinshereniging af te wijzen louter omwille van het bestaan van dit inreisverbod, zijn recht op eerbiediging van zijn gezinsleven wordt miskend. In zoverre verzoeker hiermee wil laten uitschijnen dat een aanvraag gezinshereniging niet mag afgewezen worden op de enkele grond dat er een geldend inreisverbod is, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing verweerder wel degelijk is nagegaan of er aan verzoeker desgevallend toch een afgeleid verblijfsrecht moet worden verleend omwille van het Unieburgerschap van zijn Belgische geregistreerde partner, met wie hij een gezinshereniging wenst te verkrijgen. Dit vereist dat wordt nagegaan of de verplichting in hoofde van verzoeker om de Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te vragen tot gevolg zou hebben dat zijn partner feitelijk zou worden gedwongen om het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten. Verweerder heeft in de bestreden beslissing geoordeeld dat een dergelijke bijzondere afhankelijkheidsverhouding niet blijkt en zodoende verzoeker niet in aanmerking komt voor een afgeleid verblijfsrecht en hij gevolg dient te geven aan het hem opgelegde inreisverbod.

De Raad wijst erop dat in het arrest van het Hof van Justitie, K. A. e.a., C-82/16 van 8 mei 2018, onder andere het volgende gesteld:

“(…) 57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander

en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend (...)”.

Zoals verweerder ook opmerkt in de bestreden beslissing, heeft het Hof van Justitie nog onderstreept dat *“volwassenen [...] in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Het is dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar dat wordt erkend dat er tussen twee volwassenen die behoren tot een en dezelfde familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU doet ontstaan, namelijk in gevallen waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.”* (§ 65).

Verder oordeelde het Hof van Justitie in de zaak *Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real t. RH, C-836/18* van 27 februari 2020 als volgt:

“57 In de tweede plaats blijkt uit de rechtspraak van het Hof eveneens dat het enkele feit dat het voor een onderdaan van een lidstaat misschien wenselijk is – om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren – dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie kunnen verblijven, op zich niet volstaat om aan te nemen dat de burger van de Unie gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet werd toegekend [arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16 EU:C:2018:308, punt 74 en aldaar aangehaalde rechtspraak]

58 Bijgevolg kan het bestaan van een gezinsband tussen de Unieburger en zijn familielid die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische band is, niet volstaan als rechtvaardiging om aan dat familielid op grond van artikel 20 VWEU een afgeleid recht van verblijf toe te kennen op het grondgebied van de lidstaat waarvan de Unieburger onderdaan is [zie in die zin arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16 EU:C:2018:308, punt 75]”

En:

“63 Gelet op een en ander dient op de eerste vraag te worden geantwoord dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat van een afhankelijkheidsverhouding die grond oplevert voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht op basis van dit artikel, niet reeds sprake is op de enkele grond dat de onderdaan van een lidstaat, die meerderjarig is en nooit gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, en zijn echtgenoot, die meerderjarig en derdelander is, gehouden zijn om samen te leven krachtens de verplichtingen die uit het huwelijk voortvloeien overeenkomstig het recht van de lidstaat waarvan de Unieburger onderdaan is”.

Waar verzoeker nog aanvoert dat verweerder geen grondig onderzoek heeft gevoerd naar de afhankelijkheidsrelatie, doet hij geen afbreuk aan de concrete vaststellingen van verweerder dat niet blijkt dat er tussen hem en zijn partner een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat waardoor – indien verzoeker het Belgische grondgebied moet verlaten – zijn partner de facto ook verplicht wordt om het Belgische grondgebied of het grondgebied van de Europese Unie te verlaten. Verzoeker brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit kan blijken dat zijn partner, een volwassen vrouw die in België werd geboren en hier is opgegroeid; die werkzaam is zowel als loontrekkende als zelfstandige in bijberoep en die ook haar eigen woning bezit, zich niet zonder de nabijheid van verzoeker zou kunnen beredderen. Ook omgekeerd blijkt niet dat verzoeker niet onafhankelijk van zijn partner kan leven. Verweerder stelt op goede gronden vast dat verzoeker zich ervan bewust diende te zijn dat hij, op het moment dat hij een relatie met de referentiepersoon aanknoopte en met haar een gezinsleven uitbouwde, geen verblijfsrecht had in België en dat dit gegeven een regulier gezinsleven in de weg zou kunnen staan. Inzake de afhankelijkheidsband motiveert verweerder zeer concreet dat de partner van verzoeker, de referentiepersoon, over eigen bestaansmiddelen uit een loontrekkende alsook een zelfstandige tewerkstelling beschikt en dat het redelijk is aan te nemen dat zij over voldoende capaciteiten beschikt om zelfstandig en onafhankelijk van verzoeker haar leven in België verder te zetten. Het is redelijk te stellen dat de referentiepersoon over een netwerk van vrienden en familie in België beschikt, hetgeen ook blijkt uit de getuigenissen die werden voorgelegd ter staving van de duurzame relatie tussen betrokkenen. Verweerder kan worden bijgetreden waar hij vaststelt dat verzoeker geen enkel element aanbrengt dat rechtvaardigt dat hieromtrent anders wordt geoordeeld. Ook in het kader van de huidige procedure blijft verzoeker hiertoe in gebreke. Verder motiveert verweerder nog dat de verplichting voor verzoeker om het Belgische grondgebied te verlaten en gevolgt te geven aan het nog geldende inreisverbod van drie jaar slechts een tijdelijke scheiding tussen verzoeker en zijn Belgische partner teweeg brengt. De impact van deze tijdelijke scheiding wordt beperkt ingeschat aangezien er geen zodanige afhankelijkheidsrelatie tussen beiden bestaat die de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Het staat verzoeker vrij om na afloop van het inreisverbod of na de eventuele opheffing ervan het Belgische grondgebied weer binnen te komen en zich opnieuw bij zijn partner te voegen. In tussentijd kunnen betrokkenen hun gezinsleven elders op een andere manier uitoefenen. Nergens uit het administratief dossier

blijkt dat hiertoe bepaalde hinderpalen zouden bestaan die het tijdelijk uitoefenen van het gezinsleven vanuit het buitenland onmogelijk maken. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij betoogt dat verweerder niet heeft onderzocht of betrokkenen hun relatie op een andere manier gestalte zouden kunnen geven. De pertinente motieven van de bestreden beslissing volstaan om na te gaan of er tussen verzoeker en de referentiepersoon een zodanige afhankelijkheidsrelatie bestaat waardoor er aan verzoeker een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Verweerder oordeelt dat dit in casu niet het geval is, hetgeen door verzoeker niet met enig concreet verweer wordt weerlegd.

Waar verzoeker aanvoert dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat hij en zijn partner op dit moment een fertiliteitstraject doorlopen waardoor zijn fysieke aanwezigheid in België onontbeerlijk is, merkt de Raad in de eerste plaats het volgende op. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn betoog een attest van dokter H. waarin deze bevestigt dat *“mevr. N. D. (+ partner van Dhr. M. E. B.) op dit moment in behandeling is ikv fertiliteitstraject”*. Zoals verweerder ook in zijn nota met opmerkingen aanvoert, dateert dit attest echter van 6 augustus 2025. De bestreden beslissing werd genomen op 7 juli 2025. Er ligt geen bewijs voor waaruit blijkt dat het fertiliteitstraject reeds vóór het nemen van de bestreden beslissing werd opgestart. Bijgevolg valt niet uit te sluiten dat betrokkenen pas met het fertiliteitstraject zijn begonnen nadat de bestreden beslissing reeds werd genomen. Daarnaast kan erop worden gewezen dat de bestreden beslissing een antwoord vormt op de aanvraag gezinshereniging die verzoeker op 21 januari 2025 zelf heeft ingediend. In de hypothese dat het fertiliteitstraject reeds aanvang had genomen vóór het nemen van de bestreden beslissing, moet worden gesteld dat verzoeker niet verduidelijkt waarom hij dit element niet kenbaar heeft gemaakt aan verweerder bij het indienen van zijn verblijfsaanvraag of in het kader van een latere actualisatie van deze aanvraag. Het komt immers aan verzoeker, in het kader van de wederkerige zorgvuldigheidsplicht, toe om alle nuttige elementen voor de beoordeling van zijn verblijfsaanvraag aan verweerder ter kennis te brengen voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker verweerder op de hoogte heeft gebracht van de opstart van het fertiliteitstraject voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (cf. RvS 23 september 2002, nr.110.548). Met het medisch attest waaruit blijkt dat verzoeker en de referentiepersoon op heden een fertiliteitstraject doorlopen, kan aldus geen rekening worden gehouden.

Vervolgens betoogt verzoeker dat er hem nooit werd gevraagd om bewijsstukken voor te leggen aan de hand waarvan de afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon kan worden beoordeeld. Volgens verzoeker diende verweerder hem uitdrukkelijk uit te nodigen eventuele bewijzen inzake een afhankelijkheidsrelatie bij te brengen.

Verzoeker gaat met zijn betoog geheel voorbij aan het volgende motief van de bestreden beslissing: *“Er moet opgemerkt worden dat de vorige aanvraag gezinshereniging omwille van dezelfde reden, namelijk het geldende inreisverbod, geweigerd werd met een beslissing dd. 19.08.2024. Betrokkene werd dus door middel van de weigeringsbeslissing van 19.08.2024 op de hoogte gesteld dat hij geen recht tot binnenkomst had en dat daarom de afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten aanzien van betrokkene beoordeeld diende te worden. Betrokkene voegt bij huidige aanvraag echter geen enkele elementen toe die zouden kunnen rechtvaardigen eventueel andersluidend te oordelen. Hij legt louter de vereiste stukken voor zoals voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het kwam betrokkene toe nieuwe elementen voor te leggen in het kader van de beoordeling van de afhankelijkheidsrelatie.”*

Verzoeker kan aldus niet ernstig voorhouden dat hij er niet van op de hoogte was dat hij bewijsstukken aangaande een afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon diende voor te leggen opdat aan hem het gevraagde verblijfsrecht zou kunnen worden toegekend. Het komt in dergelijk geval niet aan verweerder toe om verzoeker hiertoe expliciet uit te nodigen, wanneer hij hiervan reeds op de hoogte werd gebracht door middel van de vorige weigeringsbeslissing van 19 augustus 2024. Verweerder heeft er in deze weigeringsbeslissing inderdaad terecht op gewezen dat de voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn waardoor het niet uitgesloten is dat een aanvraag op basis van het niet voldoen aan een andere voorwaarde, in casu de binnenkomstvoorwaarde, wordt geweigerd. Verzoeker was hiervan, gelet op bovenstaande vermelding in de vorige beslissing, dan ook uitdrukkelijk op de hoogte. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde welk belang hij bij zijn kritiek kan laten gelden nu hij niet aantoonde welke concrete elementen die het bestaan van een zodanige afhankelijkheidsrelatie aannemelijk kunnen maken, hij had kunnen aanbrengen indien verweerder hem hiertoe uitdrukkelijk zou hebben uitgenodigd.

Verder stelt verzoeker dat de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden beschouwd moet worden als een impliciete aanvraag om de opheffing van het inreisverbod. Hij is immers van mening dat de verplichting die artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet oplegt aan het familielid om de opheffing van het inreisverbod te vragen vanuit het buitenland, dewelke hem automatisch zal worden toegekend als hij de voorwaarden voor gezinshereniging vervult, niet voortspuit uit de Terugkeerrichtlijn,

puur formeel is, een gedwongen scheiding van het gezin gedurende meerdere maanden inhoudt, geenszins redelijk en evenredig is en een buitenmaatse hindernis vormt voor zijn recht om een daadwerkelijk familie leven te leiden.

De Raad wijst op hetgeen het Hof van Justitie hierover heeft gesteld in het hiervoor reeds vermelde K.A.-arrest: *“Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, RvV 343 485 - Pagina 10 Ouhrami, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontnomen. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen. Het zou immers met het doel van artikel 20 VWEU in strijd zijn wanneer de derdelander zou worden gedwongen het grondgebied van de Unie voor onbepaalde tijd te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het tegen hem uitgevaardigde verbod van toegang tot dat grondgebied te verkrijgen, zonder dat eerst is nagegaan of er tussen die derdelander en de Unieburger die lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat laatstgenoemde gedwongen zou zijn de derdelander naar zijn land van herkomst te vergezellen, terwijl juist wegens deze afhankelijkheidsverhouding in beginsel aan genoemde derdelander een verblijfsrecht zou moeten toekomen op grond van artikel 20 VWEU.”*

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder heeft gehandeld conform de leer van het K.A.-arrest. Verzoeker toont niet aan dat verweerder verder moest gaan in de beoordeling van zijn aanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dan hetgeen hij heeft gedaan. Verzoekers betoog komt voor het overige neer op wettigheidskritiek waarover de Raad zich niet kan uitspreken.

Samengevat toont verzoeker niet aan dat verweerder onwettig, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onevenredig heeft geoordeeld dat er in casu geen verblijfsrecht van meer dan drie maanden kan worden toegekend. Hij toont evenmin aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Waar verzoeker verder de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dus over een beoordelingsmarge, en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker verzocht om een toelating tot een verblijf van meer dan drie maanden in België. Derhalve betreft de voorliggende zaak een eerste toelating, en niet een weigering van een voortgezet verblijf. Hieruit volgt dat er geen sprake is van een inmenging in het betreffende gezinsleven in de zin van artikel 8, tweede lid van het EVRM en dat een verdere toetsing aan dit tweede lid zich niet opdringt.

Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) moet in deze situatie worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als

na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §106).

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn Belgische partner, met wie hij al enige tijd een relatie heeft en met wie hij al jaren lang een effectief gezin vormt en samenwoont. Hij stelt dat verweerder geen enkele afweging heeft gemaakt en niet motiveert wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het gezinsleven van verzoeker en de band met zijn partner. Hij betoogt dat de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hij wijst erop dat hij ten gevolge van de bestreden beslissing niet in België kan verblijven en hij hierdoor van zijn partner wordt gescheiden. Hij meent dat de bestreden beslissing dan ook disproportioneel is en het beoogde doel geenszins evenredig is met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn partner teweegbrengt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk een concrete en individuele beoordeling en belangenafweging inzake het gezinsleven heeft doorgevoerd in het licht van de K.A.-rechtspraak om te besluiten dat uit niets kan blijken dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden bestaan die het samen uitbouwen van een gezinsleven in het land van herkomst of elders zouden verhinderen en dat evenmin blijkt dat verzoeker enkel een gezinsleven in België zou kunnen uitbouwen. Het komt dan ook aan verzoeker toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat deze beoordeling in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Met het louter benadrukken dat hij samenwoont met een Belgische vrouw met wie hij een duurzame gemeenschap wenst op te bouwen toont hij dit niet aan. Hoe dan ook is niet aangetoond dat verweerder op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of in strijd met artikel 8 van het EVRM heeft gewezen op andere manieren om het gezinsleven te onderhouden. Verzoeker toont niet aan dat de overwegingen uit de bestreden beslissing in disproportionaliteit staan met het recht op eerbiediging van het gezinsleven en aldus in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM. Hij kan niet overtuigen dat zijn gezinssituatie van die aard is, dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij zich houdt aan de hem opgelegde verblijfsrechtelijke verplichtingen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Bijgevolg is er evenmin sprake van een schending van artikel 22 van de Grondwet.

De middelen zijn dan ook, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN